

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА НОВИ САД

НОВИ САД, СЕПТЕМБАР, 2000. ГОДИНА XI, БРОЈ 972
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

СРПСКА ВОЈВОДИНА ЈЕ ЗА СРПСКЕ РАДИКАЛЕ

*Председник Српске радикалне странке
Др Војислав Шешељ*

Саша Мирић

*Саша Мирић, секретар Окружног одбора Српске радикалне странке.
Кандидат за одборника у Скупштини Града
и посланика у Скупштини Војводине.*

**24. септембра изађите на изборе
и гласајте за
Српску радикалну странку**

СНАГА И БУДУЋНОСТ ВОЈВОДИНЕ ЈЕ У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ

„Мира, реда и рада неће бити, све док статус Војводине не буде решен како треба. Сад или никад!“ - поручују и прете ових предизборних дана аутономаша, очигледно сматрајући да је куду-уо час за остварење њихових сепаратистичких циљева.

Оваква залагања, сада је то већ сви-ма јасно, само су део оркестриране кампање, чије се тежиште полако помера са југа, ка северу. Пошто су под изговором заштите људских права на Косову и Метохији бомбардовали нашу земљу, убијали наше људе и нашу децу и легализовали шиптарски терор пред којим је своје домове напустило више од 300.000 Срба, стратегија разбијања Југославије и Србије и килонијалне окупације Балкана, фрустрирани због чињенице да дисциплиновање наше државе није донело очекиване резултате, покушавају да отворе ново кризно жариште, управо у Војводини.

У реализацији нових притисака и нових уцена, светској мафији свесрдно помажу лидери НАТО странака из Србије, исти они који су и за време агресије изражавали већу лојалност убицама сопственог народа, него својој отаџбини.

Посебну улогу у овом прљавом послу, има дружина која већ 10 година себе назива аутономашима, мада нам је већ удавно јасно да им називи сепаратисти и сецесионисти много боље пристају.

Они, који већ годинама учествују на сваком конкурс за разбијање сопствене државе, они, који би да по ко зна који пут покушају да расрбе српску Војводину, удружени у тзв. Демократску опозицију Војводине, поручују да су им избори за Скупштину Војводине најважнији, јер ће у случају њиховог повољног исхода, - одмах интернационализовати питање северне српске покрајине, мењати њен уставни положај и тражити одржавање међународне конференције о Војводини.

Поводом „аутономашког консензуса“ његови потписници тврде да се ради о, цитирамо, „историјском тренутку, јер је и опозиција у Србији признала да је Војводини неопходна јединствена изборна платформа, чији је темељ суштинска аутономија Војводине“.

А како изгледа та суштинска аутономија, коју је као темељ заједничке и јединствене изборне платформе са аутономашко-сепаратистичком коалицијом признала такозвана Демократска опозиција Србије и њен НАТО кандидат Коштуница, предочио нам је почетком године Ненад Чанак рекавши да интересе Војвођана може штитити само, -

ВОЈВОДИНА РЕПУБЛИКА.

Ово отворено и срамно позивање на разбијање државе Србије, од стране војвођанских аутономаша, који немају никакву подршку грађана севера Србије, о чему сведоче сви избори одржани у последњој деценији, тзв. демократска опозиција Србије наградила је тако, што је великодушно, већину места на посланичким и одборничким листама, односно више од 51 одсто дала аутономашко-сепаратистичкој коалицији.

Ова невероватна великодушност НАТО странака, и нуђење на тацни онога, о чему су све до ових дана, аутономаша могли само да сањају, за многе неупућене, представља изненађење.

Одговор међутим, није непознат. Понудио га је, у најсажетитој форми, на аутономашко-сепаратистичком скупу, претенициозно названом Конгресом Лиге социјалдемократа Војводине, представник Демократске странке Борислав Новаковић:

“Концепт аутономије Војводине Демократске странке не разликује се у бутном, од концепта аутономије Војводине коју заговара Лига.

Јер знајте, у постмилошевићевској Србији, сви ће у Војводини бити аутономаша”.

У ових неколико речи, све је садржано, и све је објашњено.

На темељу овако дефинисане сепаратистичке политике, постигнут је договор аутономаша и ДОС-а заједничкој листи на предстојећим изборима, која ће се звати ДОС Војводине, и заједничком НАТО кандидату Коштуница.

За Коштуницу, они који су га предложили, воле да кажу да је доследан политичар, патриота и националиста.

Управо због те и такве аргументације, дужни су грађанима Србије одговор на кључно питање: У чему се огледа политичка доследност Коштунице, и какав је то он патриота и националиста, кад пристаје на подршку осведочених аутономаша, сепаратиста, издајника и српских непријатеља, попут Ненада Чанка, Милета Исакова, Драгана Веселинова, Јозефа Касе, Расима Љајића, Сулејмана Суље Угљанина.

Сам Коштуница, пре неки дан поручује, цитирамо: “Од ових избора очекујемо нормалан живот у земљи чије се границе знају”.

Бројни експертски тимови за политички маркетинг, обучавани у НАТО земљама да помогну НАТО кандидата, морали би да знају да и политичка теорија и политичка пракса налажу да изборне поручке у кампањи морају бити

јасне.

Ова порука, не само да није јасна, већ смо пред њом, сви збуњени.

Не схватамо, о којим то границама говори Коштуница.

О оним Ненада Чанка, а значе одвајање Војводине од Србије, или оним Јозефа Касе, а значе припајање Војводине Мађарској, или онима које би да Рашку област присаједине Муслиманско-хрватској федерацији или Албанији, а већ 10 година их сањају Суљо и Расим.

То нам дакле, није јасно. Нешто друго, сасвим сигурно јесте.

Са Војводином, или без ње, са Косовом и Метохијом или у границама Београдског пашалука, овој дружини сепаратиста, издајника и непријатеља српског народа, свака Србија би била добра, ако би у њој они владали.

А ево како би требало да изгледа “нормалан” живот грађана, који у својој изборној поруци помиње Коштуница, у машини војвођанског сепаратисте Ненада Чанка. Цитирамо његове речи изговорене на Конгресу ЛСВ:

“НИКАД ВИШЕ НИЈЕДАН ВОЈНИК НЕЋЕ ОТИЋИ ВАН ВОЈВОДИНЕ”.

То је, дакле, Војводина, какву нам нуди Ненад Чанак. Самим тим, јер играју у истом колу и Коштуница. “Патриота и националиста”.

Једно је јасно.

Та, и таква Војводина, никад се не би звала српском, и никада не би била српска. Јер, у њој, за Србе, - не би било места. Осим за изроде и издајнике сопственог народа.

Они, који су донели одлуку да Коштуница буде председнички кандидат аутономашко-сепаратистичке коалиције и проамеричких странака у нашој земљи, добро знају да је као дугогодишњи кључни заговорник регионализације, управо Коштуница највећи сепаратиста, и као такав, идеална и најподеснија личност за спровођење монструозних планова и одвајању Војводине од Србије, и о цепању и комадању наше државе.

Војвођански аутономаша и сепаратисти су већ једном, нашли саучеснике у редовима тзв. српске опозиције, подржавајући кандидатуру Вука Драшковића за председника Србије.

Убеђени да су им са Војиславом Коштуницом шансе за остварење њихових сепаратистичких циљева далеко веће, - аутономаша су овога пута кандидата Српског покрета обнове Михаиловића дочекали на нож. Дојучерашњи коалициони партнери, који су се у градовима у којима су вршили

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел

Одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, заменик одговорног уредника Душан Весић

Број уредно Окружни одбор СРС за јужну Бачку, Штампач: „Графика“ - Раковац

Новине „Велика Србија“ уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информисање бр. 1104 од 5. јуна 1991. По мишљењу Министарства за информисање бр. 413-01-551/91-01 „Велика Србија“ је производ из Тарифног броја 8, став 1. тачка 1 алинеја 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

локалну власт углавном посвађали око пословног простора и могућности да управљањем јавним предузећима украду што више пара, сада кажу да је кандидат СПО-а, личност чијега имена од прве тешко могу да се сете и сами Београђани, и називају га, цитирамо, "гротескном парепредседничком номинацијом".

Свесни, међутим да им без сарадње са Српским покретом обнове на локалном нивоу, фотеље са пуно привилегија, а нимало одговорности, могу лакше измаћи, неки, попут сепаратисте Милета Исакова још увек заговарају заједничко учешће на изборима за покрајинску, и скупштине општине. То, што за четири године мандата, са преко три милијарде буџета, ни рупе на новосадским улицама нису успели да закрпе, они не виде као препреку да поново освоје власт. Уосталом, имају преча посла: "да отворе питање Војводине, а - затворе очи Србији".

Илустрације ради, ево како на црногорској телевизији, у једној од редовних специјалних емисија чији је једини циљ да сеју мржњу према Србији и свему што је српско, војвођански сепаратиста Ђорђе Суботић из странке Реформисти Војводине, у контексту предстојећих избора, говори о циљевима аутономаша: "Реформисти Војводине и Војвођанска демократска опозиција намеравају да врате достојанство Парламенту Војводине и Војвођанима, а вратићемо тако што ћемо поднети званичан захтев, и имати легитимацију за промену уставног положаја Војводине у оквиру Србије и Савезне Републике Југославије".

О уставним решењима, која пријезљују аутономашима и сепаратистима, грађани Војводине изјаснили су се на својеврсном народном референдуму пре дванаест година.

Присетимо се:

Петог октобра, 1988, више од 150.000 људи из свих крајева Војводине окупило се у Новом Саду да поруче да је дошао крај политици дестабилизације и слабљења Србије, и да ће остати на трговима и улицама све док челници тадашње аутономашке власти не оду са политичке сцене. Народ је осетио да почиње да се остварује план за разбијање Југославије и Србије и да су покрајине Косово и Метохија, и Војводина одређени као полигони за извођење тог подмуклог сценарија. У спреси са албанским сепаратистима, хрватским и словеначким сецесионистима, војвођанска аутономашка клика је подривала сопствену државу што је омогућавао Устав из 1974. године. Решења тог Устава, у свету незабележена, имала су за последицу да под плаштом аутономија, на територији државе Србије, постоје још две државе у држави. Тадашње аутономашко руководство испољило је своје право лице управо на питању Косова и Метохије.

У историји бешћашћа, остаће забележено, како, не само да нису пружили подршку праведним захтевима прогнаних и обесправљених Срба који су дошли у Нови Сад да укажу на своје муке, већ су

им укинули воду и искључили струју.

Тих, за Србију и српски народ судбинских октобарских дана, у величанственом патриотском покрету народа за јединствену и недељиву Србију, аутономија су збрисани са политичке позорнице.

Тежње које су Срби изразили октобра '88, потврдила су да никада нису заборавили поруке и поруке Велике нар-

раја и неба. Ми вас гледамо, па вас молимо да останете."

Јунаке српске, у име српског народа поздравио је и доктор Игњат Павлас.

"Господине мајоре и јунаци српски, дични соколови, узданице наше! Кидају се ланци, закуцаше срца, потекоше сузе и одјекну силно: Ми смо слободни! Дочекали смо час да спутане руке раширимо, да вас снажно пригрлимо на

Нема отцепљења Војводине: Нови Сад је одувек упориште Српске радикалне странке

одне скупштине - одржане 70 година раније. Новембарски дани из 1918, били су судбински за српски народ у српској Војводини, јер су одлуке Велике народне скупштине да се српска Војводина присаједини Краљевини Србији представљале завршни чин вишевековних тежњи да живе у слободи.

Овом догађају, претходиле су победе славне српске војске чије су јединице ушле у Нови Сад 9. новембра. У сусрет српској војсци, пошло је око 400 коњаника, одевених у народне ношње, већином са Салајке, Подбаре и Клисе, а велики број Новосађана дочекао их је на дунавској обали.

Пратећи српске јунаке, предвођене мајором Војиславом Бугарским, који су се од пристаништа кроз Дунавску улицу кретали ка центру града, и старо и младо, са одушевљењем и клицањем, поздрављало је ослободиоце. Колона војске, здружена са народом, застала је на углу Дунавске улице, код Владичанског двора, а затим дошла на главни трг пред зграду Матице српске, одакле их је са балкона поздравио Јаша Томић, следећим речима:

"Господине мајоре, дични јунаци српски! Дозволите ми да вас у име Српског народног одбора поздравим са добродошлицом са каквом се поздрављају браћа наша на Косову: здраво! Ми смо у овом тренутку још сувише очарани, још питамо себе је ли ово што данас видимо само продужење петогодишњих снова наших, или је већ наступила јава. Јава је! И хвала вам што сте испунили давнашње снове Србинове. Ми вас данас гледамо као оне који простиру пред нама комад

своје руке, и да у узвишеном заносу викнемо свима:

НИКО НАС ВИШЕ РАСТАВИТИ НЕЋЕ. НИКО НАС ВИШЕ РАСТАВИТИ НЕ СМЕ.

Др Станоје Станојевић, академик и историчар, један од учесника из Војводине на Мировној конференцији у Паризу, свој приказ развоја Новог Сада, закључно са 1918. годином, завршио је овим речима:

"У Новом Саду је стално била жива вера. Вера у победу правде, вера у победу националне идеје. И вера у снагу народа. И онда, сневао је о васпостављењу слободне Војводине. Стално је треперио и дрхтао, и веровао да ће доћи дан ослобођења. Са том вером, искреном и дубоком, Нови Сад је издржао све муке и патње, и сва насиља. Са том вером, он је дочекао победу и слободу. И сасвим је било природно да је баш у Новом Саду указана велика част, да у њему, заслуженом, намученом, светлом и у поштеној борби прекаљеном - буде проглашено ослобођење Срба у Угарској, и спајање Војводине са Србијом.

Нови Сад је увек поштено и несобично служио народу. Његове су заслуге за српску културу велике, његов је удео у борби за ослобођење и уједињење знатан. Нови Сад је стога заслужио у пуној мери признање и захвалност целог српског народа."

Војвођански сепаратисти, изгледа да нису прочитали ни једну страницу богате и поучне историје српског народа, и народа о чијој судбини тако незналачки, али са пуно амбиција, - хоће да одлучују.

За читавих десет година, колико тра-

ју притисци, блокаде, агресија, политичка економска медијска и војна на нашу земљу, као ни из наше славне прошлости, белосветски мешетари и њихове слуге, нису извукли једину могућу поуку, - да Србија није на продају.

Можда ће, крајем овог септембра, то коначно схватити.

У ситуацији, када су више него очигледне намере Америке и њених сателита до отцепе север Србије, и од Војводине направе још једну окупациону зону у Европи, коју ће економски експлоатисати, политичко залагање да се "отвори питање Војводине, а затворе очи Србији", проамеричке странке и њиховог кандидата Коштуницу, сврстава у непријатеље сопственог народа и сопствене државе. Бескрупулозне изјаве Ненада Чанка, који за себе воли да каже да је аутономаш и аутохтони Војвођанин, иако му је деда газпо по личком кршу, и осталих називи "аутохтоних Војвођана", о судбини северног дела Србије уколико они дођу на власт, неизбежно намећу питање:

Колико су далеко спремни да иду лидери проамеричких странака, плаћајући подршку сепаратистима из Војводине и Рашке области.

И не само то: Какву подршку од бирача очекују, када се тако олако коцкају са судбином сопствене државе, пристајући на улогу саучесника у отвореним намерама Вашингтона и његових европских послушника да се Србија дели и разбија?

Како је могуће да коалиција коју чини чак 19 странака, није у стању да предочи јавности минимум политичког, економског и националног програма, већ целокупну изборну стратегију темељи искључиво на једном једином циљу: бити против садашњег државног руководства.

Да ли они, који не могу да се договоре ни о томе ко ће први говорити на митингу, а камоли о заједничком кандидату, - заиста мисле да ће бирачи поверовати у њихову способност да учине било шта конкретно и корисно за свој народ.

На ова питања, нема одговора. Уместо њих, слушамо истрошене фразе, како ће Србија "прогледати кад ови оду, а они дођу".

Зато на предстојећим изборима, поново своју шансу виде они, којима је сва памет стала у паролу ВОЈВОДИНА РЕПУБЛИКА и њихови инструктори ван наших граница, који одавно мераче север Србије.

Удружени, или боље рећи сакривени под плаштом ДОС-а и ДОС-а Војводине, они, који нису добили ниједне републичке, ниједне савезне, ниједне покрајинске нити председничке изборе, а који су своје политичке и људске квалитете показали поткрадајући и упропашћавајући градове у којима су вршили локалну власт, - сада опет планирају да упропасте и целу Војводину.

Ова шарлика дружина не остварених лидера и истрошених следбеника једне идеје коју Срби називају "политичком проституцијом", упорно преврћа вољу народа српске Војводине, - исказану толико пута:

И на својеврсном народном референдуму 1988, и на Великој народној скупштини 1918, и пре, али и после тога, - на свим изборима у протеклој деценији.

А они, који тако бахато занемарују народну вољу, обично на крају поражени, констатују да треба променити народ.

Можда би за ове самозване грађане света, који презиру сопствени род, људе без имена и идентитета, поткупљиве и аморалне, свачије и ничије, јер не знају коме припадају, то било најбоље решење.

Њима је то, ионако свеједно.

Војвођански сепаратиста Ненад Чанак у листу "Булевар", чија садржина у потпуности одговара његовом називу, недавно је поручио, цитирамо:

"Запушите нос, и гласајте за опозицију".

Зато ће они, који одлуче да гласају за њега, и његове, заиста морати да запуже нос. И да затворе и очи, и уши. И да забораве бомбе, рушевине, жртве, и све патње прошлог пролећа, и муке и страдања Срба на Косову и Метохији. И извињење усташе Мила Ђукановића Хрватима, ваљда због поклане и протеране српске нејачи...

И, још много тога. Ко је све то у стању, - можда ће и гласати за њих.

Али, они који Србију носе у срцу, они који не тргују ни вером ни државом, имају само један избор: Српску радикалну странку и кандидата за председника Савезне Републике Југославије Томислава Николића.

Он је једини од свих актуелних председничких кандидата, који је своје место у историји и памћењу нашег народа заслужио чињеницом, да је у можда најтежем периоду наше историје био и остао "верно дете Србије". У време када је после педесетогодишње комунистичке тираније, Србија, раздуховљена и дискриминисана, нападнута од дојучерашње "браће", покушавала да окупи свој народ, залечи ране од Брозове владивине и у непријатељском окружењу пронађе свој пут - многи нису чули, нису разумели, нису осетили позив отаџбине. Многима је тада било најлакше да забораве да су - Срби. Томислав Николић је, међутим и тада и данас знао где му је место. И када је, као добровољац, ратовао за слободу и права српског народа, изложеног усташком геноциду у Хрватској, и када се борио против окупације Републике српске, и када је хапшен и затваран због доследне и упорне борбе за српске националне интересе и када је, као високи функционер СРС одбио да прихвати окупацију Косова и Метохије... Бити уз свој народ када му је најтеже, разумети и делити његове патње, жртвовати том циљу приватни живот и личну сигурност - то су начела којима су се руководили српски радикали у тешким годинама борбе нашег народа за своје право да живи у заједничкој држави. Српска радикална странка је једина политичка снага у Србији, која, од свог оснивања, није напустила тај циљ, није изневерила своја начела, није мењала суштину и методе своје политичке борбе. Доследност у

борби за права и интересе српског народа, значила је за радикале често политички, али неретко и егзистенцијални ризик: претње, учене, хапшења, - све су то били методи обрачуна са радикалима у време када је њихова доследност постајала препрека за одступање од јасне и часне националне политике.

Томислав Николић је човек са јасном визијом, правим проценама и племенитом намером према свом народу. У време када агресивна и разбијачка политика Запада прети интегритету наше државе, у време када српски народ на Косову и Метохији страда под терором шиптарских банди и окупаторских војника, он је једини избор за сваког коме је стало до будућности - сопствене, своје породице и свог народа.

Он неће водити ратове које не може да добије, неће се играти са судбином народа, неће заборавити његове патње и понишења, неће власт делити са неспособним и корумпираним... Он неће подредити национални интерес сопственом. Он се неће стидети српске традиције, неће игнорисати српску историју, неће понижавати српску цркву и њене свештенике. Он ће вратити на заслужено место најбоље вредности, вековима поштоване у нашем народу: веру, породицу, част, храброст... и вратити достојанство српском домаћину. Томислав Николић неће дозволити да, никада више, Срби буду мањина у сопственој држави. Томислав Николић ће српском народу честитати српски Божић.

Зато је сваки глас за Томислава Николића и Српску радикалну странку, глас за вековни сан српског народа - оног народа који је пролио толико крви "за крст часни и слободу златну", а остао спутан оковима сопствене неслоге и амбицијама светских мешетара. То је глас за јединство, снагу и будућност српског народа и српске државе, успостављање покинутих веза међу браћом, подељеном вештачким границама, глас за праведну, поштenu и способну државну управу, којој ће добро сопственог народа бити врхунски императив. Нема те медијске блокаде, нема тих лажи и манипулација које ово могу да сакрију, нити да порекну. Није наше памћење тако кратко, нити су наше очи затворене. Овај народ је увек у својој историји, умео да препозна одсутни тренутак и да разликује оне који му желе добро од оних других, макар ти други њиме и владали.

За српске радикале, јединство српског народа и независност његовог постојања, једини је могући пут. Уједино, заједнички избор и народа, и странке, која српском роду потпуно и до краја припада.

Победа српских радикала, гарантује слободу, опстанак и будућност српске Војводине, српског Косова и Метохије, Рашке области, српске Црне Горе, гарантује целину, јединство и снагу српског народа и српске државе.

**"Србија је вечна
док су јој деца верна."
Будите верни Србији.**